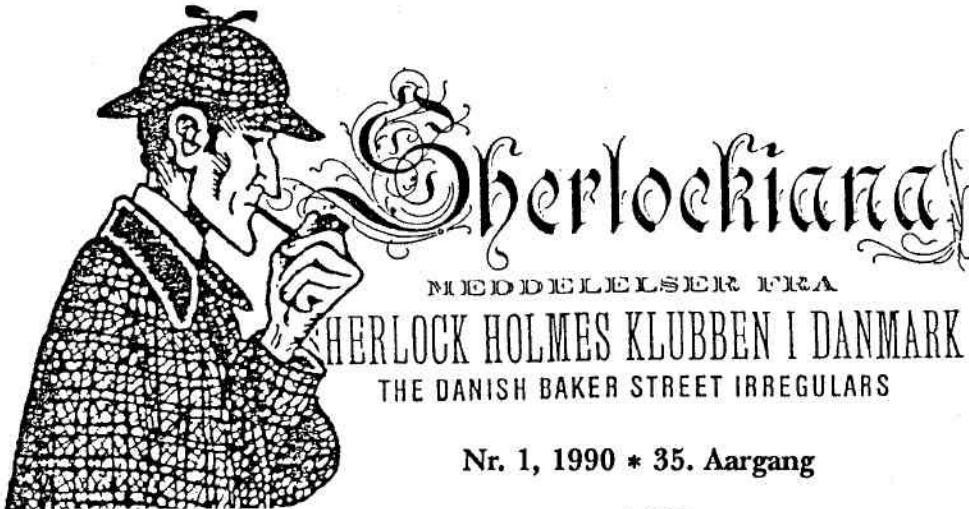

"I hear of Sherlock everywhere"

Redaktør/Editor:
Svend Ranild
Aabjergvej 14 C
2720 Vanløse

Klubbens Præsident:
Bjarne Nielsen
Nansensgade 66, 1.
1366 København K.

Type set in
Baskerville
and printed by
The Valuable
Institution
for
The Danish BSI
ISSN 0902-0830

"I hear of Sherlock everywhere"

Tillykke til Klubben
med de fyne aar
fra os alle fire
+ + + Jonathan Small
Mahomet Singh Abdulla

Aarsmøde 1991

Sherlock Holmes Klubbens Aarsmøde og Generalforsamling afholdes lørdag d. 5. januar 1991 kl. 18.30. Igen i aar er stedet Tivolihallen, Vestervoldgade 91, København.

I skrivende stund er menu'en ikke komponeret, og den præcise pris for middagen kendes ikke. Men det bliver naturligvis i omkredsen af, hvad det plejer at være.

Tilmelding skal ske til Bjarne Nielsen senest 2. januar paa telefon 33 13 95 40 (om aftenen 33 32 51 69).

Efter redaktionens slutning indløb denne melding:

forret gravad oksemørbrad stop hovedret kalvefilet med grøntsager og varm citronsauce stop desuden kaffe stop pris 200 kroner stop stop stop

Aarsmøde og Generalforsamling 1990

Lørdag den 6. januar mødtes Sherlock Holmes Klubben henne om hjørnet, nede i kælderen – i det, der nu i nogle aar har været det faste aarlige mødested, Tivolihallen i Vestervoldgade.

Efter middagen udbragtes de fire traditionsrige skaaler. Svend Ranild talte for *The Woman* (hvem hun saa har været); Brother Mycroft blev hyllet af Åke Runnquist, BSI; Mrs. Hudson af Anders Hammarqvist; og endelig kunne Verner Andersen afsløre, at "The Second Mrs. Watson" efter hans mening var den side af Mary, som Dr. Watson ikke kendte. Og hvor den side fandt sine dulgte fornøjelser skal ikke gentages paa tryk.

Den alvorlige del af aftenen indledtes med valget af Niels Birger Wamberg til Generalforsamlingens dirigent. Forsamlingen takkede Erik Drewsen for de mange aar, hvor han trofast har varetaget det ansvarsfulde hverv.

Præsidentens beretning blev mødt med bifaldende interesse fra medlemmerne. Ikke mindst, da Bjarne Nielsen kunne byde to nye medlemmer från hinsidan velkommen i Klubben: Ingrid Runnquist, som flere gange har gæstet Klubben sammen med sin mand, æresmedlem Åke Runnquist, og den unge Mattias Boström, som er meget aktiv i The Baskerville Hall Club of Sweden og bl.a. har delttaget i en quiz i svensk tv. Gæt i hvilket emne!

Beretningens højdepunkt var Bjarnes oplæsning af et hædersbrev fra Wiggins (Tom Stix, BSI), som tildelte Henry Lauritzen *The Commissioner's Award* for 1989. Brevets tekst er trykt hér i bladet.

Desværre var Henry ikke i stand til at være i København til Aarsmødet og faa den store overraskelse. Men heldigvis var en af Klubbens venner, forfatteren Dan Turèll, i Aalborg den dag, og han var besøgte Henry om aftenen og overrakte ham beviset paa den store æresbevisning samtidig med, at Bjarne delagtigjorde forsamlingen i København i sagen. Turèll kunne senere oplyse, at overrækkelsen af prisen havde været et 3-cigars problem.

Skatmesteren Leif Bach var ogsaa forhindret i at deltage i Aarsmødet; men Lene Bach klarede paa fortæffelig vis fremlæggelsen af aarsregnskabet. Klubben havde en Agraskat paa godt 5000 kr. Herefter kan det ikke undre, at den siddende bestyrelse blev genvalgt uden at behøve at rejse sig.

Og det var godt, at baade bestyrelsen og de menige medlemmer sad godt, da Nils Nordberg, BSI, rejste sig og op læste et manuskript, som han havde oversat. Hvordan han havde faaet fat i manuskriptet, tror jeg ikke, nogen af de til stede værende husker. Fortalte Nils det? Den viden er i givet fald begravet under vægten af det chok, som Nils' stilfærdige, nøgterne oplæsning af det forbavsende manuskript gav os. Uhyggelige sager. Den fulde tekst er trykt i dette nummer af *Sherlockiana* under titlen *The Incident of the Dog*.

Nils havde foreslaaet, at titlen ogsaa kunne være *The Case of the Man with the Twisted Mind*. Saa sandt. Men gaar den titel mon paa Dr. Watson eller Hr. Nordberg?

I aar er det som bekendt 100 aar siden, at *Sign* blev udgi-

vet første gang. I den anledning havde Svend Ranild forberedt en quiz, der skulle tjene til at udpege Klubbens ekspert i *De Fires Tegn*.

Efter den ordinære quiz-tid laa Nils Nordberg og vort nye medlem Mattias Boström paa en delt førsteplads. Den tætte omkamp mellem de to førte til sejr for Mattias. *Sherlockiana* ønsker Mattias tillykke med den flotte debut, og vi kan samtidig fortælle læserne, at Mattias har lovet bladet nogle spændende artikler, som vi haaber at se i løbet af 1991.

Bjarne Nielsen er glad for at fremhæve, at han har overtaget Tom Stix's standpunkt, at naar man er blevet formand for en sherlockiansk institution, behøver man ikke længere at deltage i quiz'er. Bjarne nøjedes derfor med at uddele prisen. Og naar dette læses, vil man vide, om han har kunnet staa fast paa sit standpunkt igennem hele dette aar.

Som annonceret sidste aar paa denne tid var det lykkedes at faa en slags genforening i stand mellem Klubben og de øvrige gamle sherlockianske foreninger.

I 1976 blev Sherlock Holmes Selskabet i København og The King of Scandinavia's Own Sherlockians sluttet sammen. 4 medlemmer af denne sammenslutning deltog i Klubbens Aarsmøde, nemlig Gunnar Berndorf, Henning Kaaber, Verner Andersen og Leo Lemvigh (de to sidstnævnte er jo ogsaa medlemmer af Klubben).

Bjarne Nielsen hilste paa gæsterne og udtrykte paa forsamlings vegne tilfredshed med, at saa meget gammelt nag var blevet glemt, at det var muligt at være i stue sammen.

Som det vil være mange bekendt, blev Klubben i sin tid stiftet af A. D. Henriksen, fordi Selskabet ikke ville optage ham som medlem, og The King of Scandinavia's Own Sherlockians opstod i december 1960, da Poul Arenfalk og Erik Hall havde forladt Klubben paa grund af overensstemmelser med A. D.

Det var nogle af de ting, Bjarne kom ind paa, da han omtalte Projekt Dansk BSI-Historie, som han skriver om andetsteds i bladet. Bjarnes oplæg gav anledning til en animert diskussion omkring og tværs over bordet. Man maa nok se i øjnene, at fortiden bærer man altid rundt paa.

Da aftenens fyldige program var afsluttet og natmaden fortærret, spredtes folk for de stille nattevinde. Det forlyder, at der var nogle enkelte udholdende, der fortsatte forhandlingerne andetsteds. Det forlyder imidlertid ogsaa, at de ikke kunne finde hinanden, da de var naaet til omraadet omkring Frederiksberg Runddel.

The Commissionnaire's Award for 1989

The Commissionnaire's Award is a distinguished and very special honor, established in the centenary year of Sherlock Holmes's first appearance, which honors our Commissionnaire Emeritus, Julian Wolff, M.D., late of the Army Medical Department.

The Award, which is bestowed irregularly by a panel of anonymous judges in the name of the Baker Street Irregulars, consists of a complete portfolio of Julian Wolff's legendary Sherlockian maps, a famed treasure-trove of art and data, drawn in the BSI's Murray Hill era of the 1940s, and subsequently highly coveted. The maps come from the private holdings of the cartographer. The number of these portfolios, comprising only maps from the original printing, and which shall not be reproduced, is extremely limited.

The fortunate few who will be honored by this Award have made conspicuously extraordinary and signal contributions to keeping green the memory of the best and wisest man whom we have ever known — contributions whose nature in the opinion of the judges warrants special recognition and reward rather than the BSI's customary honors.

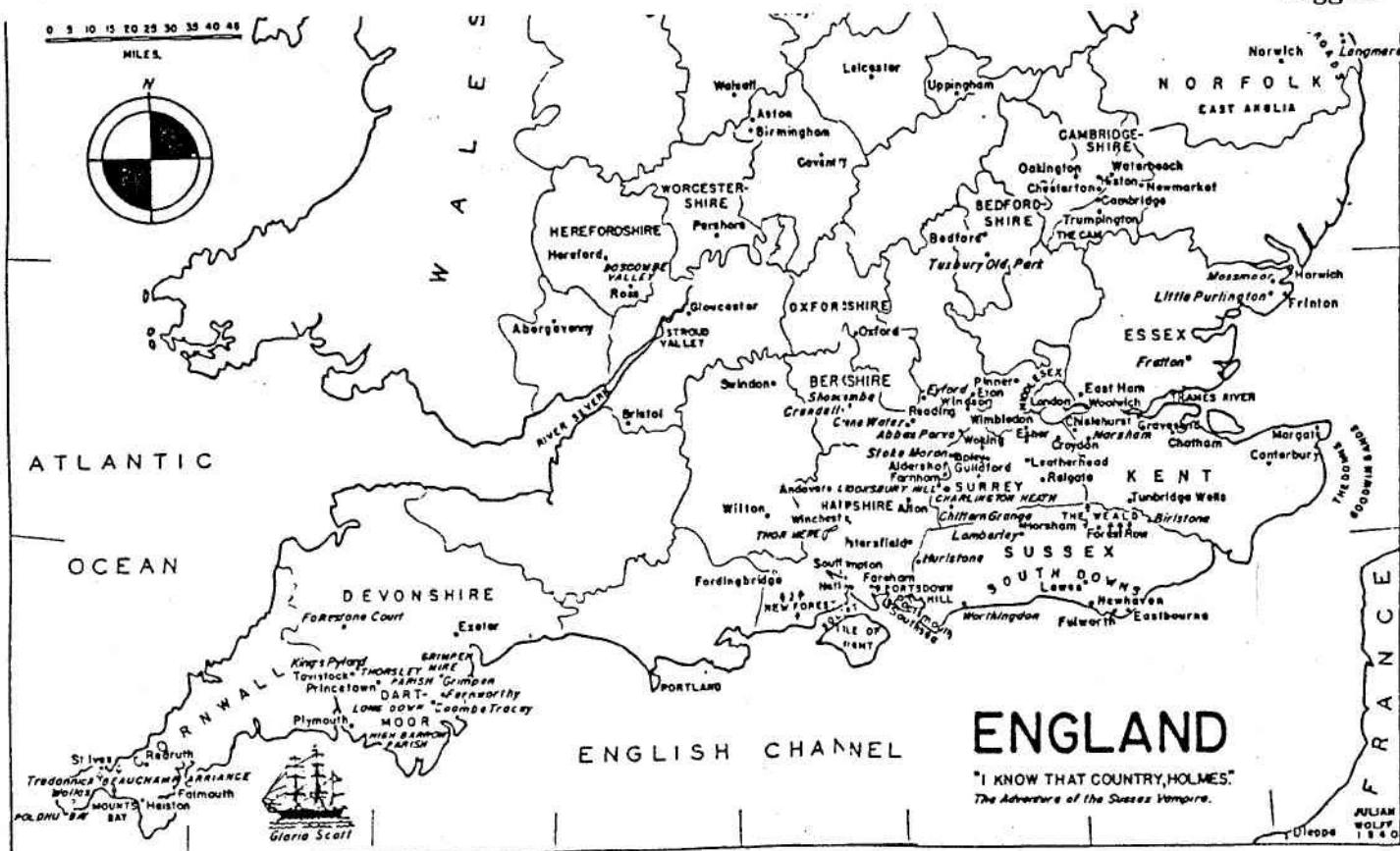
This year's Commissionnaire's Award is presented to a gentleman whom relatively few of us in America, alas, have been privileged to meet. In Victorian days, it was a requirement for membership in the Travellers Club of London to have travelled at least 500 miles in a straight line from that town. Our honoree might not have been able to join, had he been a Londoner, for he has seldom if ever budged that far from his home, to the disappointment of many. Yet his name is a household word in Sherlockian circles around the world, and his contributions to our Irregular community have been obvious and well-known for decades.

Henry Lauritzen, of Aalborg, Denmark, has graced and enriched the Irregular world for nearly forty years with some of the finest and best loved artwork about Sherlock Holmes. His countless drawings of Canonical characters, sites, and incidents, executed generously for the equally countless people who have turned to him for artistic contributions, are to be found everywhere. A Lauritzen is as instantly recognizable as a Paget or a Steele, not only through Henry's highly individual style, but also through the wit and sense of humor which characterize his drawings of Sherlock Holmes, Dr. Watson, and hundreds of other denizens of the Canon. Many Baker Street Irregulars and members of the Sherlock Holmes Klubben i Danmark and the Sherlock Holmes Society of London have also been faithfully and memorably captured for posterity by Henry's priceless caricatures.

A member of Denmark's Sherlock Holmes Klubben for the past thirty-five years, he succeeded the late A. D. Henriksen as its second president in 1972, and served in that office most ably and amiably indeed, until his retirement two years ago, at the age of 80. During that time he also edited the Klubben's journal, *Sherlockiana*, and conducted the annual Silver Blaze Sweepstakes which he had founded in Aalborg. Artist, scholar, organizer, master of Irregular ceremony, and enthusiast extraordinaire, few if any of our number have done as much as Henry has, let alone with the unfailing good will, humor, and love that he brings to our world.

So the Baker Street Irregulars present The Commissionnaire's Award to Henry Lauritzen, who has given us all a rendition of Baker Street and its inhabitants that has become a permanent part of our Irregular world.

Wiggins

"Stand with me here upon the terrace..."

Vor Commissionaire, Julian Wolff, M.D., døde den 12. Januar, 85 Aar gammel. Dermed har alle, der holder af Sherlock Holmes, mistet en god og trofast Støtte, og Julian Wolff havde mange Venner – ogsaa i Danmark, hvor han var Æresmedlem af Sherlock Holmes Klubben.

Han gjorde mere for Holmes og Watson end næsten nogen anden, og han var med lige fra Starten i 1945, efter at han var blevet demobiliseret ved Anden Verdenskrigs Slutning. Paa det tidspunkt var Julian Militærlege, Kirurg, og han opholdt sig i Stillehavsområdet. Efter Philippinernes Befrielse havde han oprettet et Hospital i Manila, og dette indbragte Julian Wolff en Medalje.

Omkring 1946 tog Sherlock Holmes Dyrkelsen for Alvor Fart, og Julian Wolff var selvskrevet til at blive en Forgrundsfugur. Den højtelskede Edgar W. Smith var Leder og Redaktør af *The Baker Street Journal*, men efter Smith's Død blev Wolff den naturlige Efterfølger. Dr. Wolff satte med stor Energi Skik paa the Baker Street Irregulars, hvori Julians egen Investiture var *The Red-Headed League*.

Julian var vittig, selvironisk og meget venlig og hjælpsom – men han havde ogsaa Temperament, naar det behøvedes, og Tingene ikke gik helt efter hans Hoved. Og saa tegnede han en herlig Serie Kort, over London, England, Europa osv., der viste, hvor Sherlock Holmes' Bedrifter havde fundet Sted. Ofte forsynet med smaa Vignetter, for Julian kunne baade skrive og tegne.

Silver Blaze Galopløbene havde hans store Interesse, og i hvert Fald indtil for faa Aar siden havde han overværet samtlige Silver Blaze Løb, der blev redet i USA.

Julian boede i New York paa Riverside Drive sammen med Fruen, Eleanor Wolff, og to elskede Katte, Romulus og Remus, og det er næppe for meget sagt, at han opretholdt Forbindelse til en stor Part af Alverdens Sherlockianere.

Da Julian som 80-aarig trak sig tilbage som Leder af B.S.I., overlod han Jobbet til Vennen Thomas L. Stix, Jr., der fører Titlen *Wiggins*, og han maa siges at være haandplukket.

Alle har meget at takke Julian Wolff for. Den, der skriver disse Linjer, ikke mindst.

The Royal Family of Scandinavia

projekt igang herhjemme. Det første resultat var en fortægnelse over danske Sherlock Holmes foreninger og deres møder og medlemmer. I første omgang har jeg noteret alt, hvad jeg har kunnet finde af oplysninger i mine egne arkiver, som slet ikke er smaa, men dog mangelfulde.

Som praktisk resultat kan vi glæde os over, at vi ved aarsmødet i januar fik besøg af de sidste medlemmer af *Sherlock Holmes Selskabet i København* samt *The King of Scandinavia's Own Sherlockians*. Og efter forlydende faldt mødet ud til alles tilfredshed.

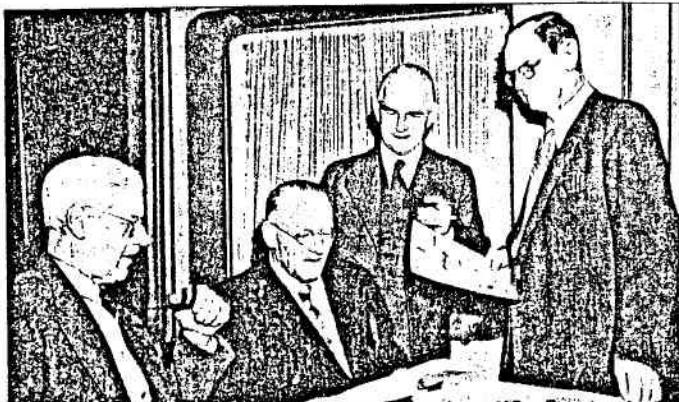
Naa, tilbage til historieprojektet. Foreløbig er det altsaa kun blevet til en opsamling af data om møder, medlemmer, æresmedlemmer, talere ved aarsmøder og andre arrangementer.

Hvis nogen af medlemmerne skulle ligge inde med oplysninger om, hvem der har talt ved aarsmøderne før 1970, ville jeg være meget taknemmelig for at modtage oplysninger om det. Efter 1970, hvor Henry Lauritzen overtog redaktionen af *Sherlockiana*, har vi haft baade annoncering af aarsmødet samt referat. Men før den tid var der ikke noget i *Sherlockiana*.

Aage Rieck Sørensen fortalte mig forleden, at han mente at kunne huske, at Eigil Cordtz førte en protokol ved møderne. Findes denne protokol endnu? Dette spørgsmaal er naturligvis i første omgang rettet til Kristian Hasle Cordtz.

Desuden vil vi naturligvis meget gerne have billeder fra møderne.

Det foreløbige resultat af mine "udgravninger" er kopieret i fem eksemplarer og udleveret til de ældste medlemmer, der har størst mulighed for at erindre ting fra "gamle dage" – Henry Lauritzen, Aage Rieck Sørensen, Leif Bach, samt fra de to øvrige klubber Leo Lemvigh og Gunnar Berndorff. Alle har lovet at være behjælpelige. Og forleden afleverede Aage Rieck Sørensen f.eks. et referat af det stiftende møde, som jeg ikke havde i arkivet. Meget spændende.

Det er klart, at vi kommer til at rippe op i et par gamle saar, naar vi skal redegøre for saavel Klubbens dannelse paa baggrund af A. D. Henriksens følelser overfor *Selskabet* som dannelsen af "udbrydergruppen" *The King of Scandinavia's Own Sherlockians*. Men det ligger trods alt saa mange aar tilbage, at eventuelle saar nu maa være saa godt helet, at det nærmest bliver som den lettelse, man kan føle, naar den sidste kildrende saarskorpe pilles af, og den friske, nye hud toner lyserød frem nedenunder.

Med denne livsbekræftende metafor vil jeg holde for denne gang og blot opfordre samtlige medlemmer til at gaa igennem udklip, billeder, dagsordener osv.

Paa forhaand tak.

Bjarne Nielsen

Projekt Dansk BSI Historie

Fra den store verden rapporteres om ivrige bestræbelser paa at faa sammenstykket vidneudsagn og rapporter om *The Baker Street Irregulars*' historie. Der er planlagt en serie bøger redigeret af vort æresmedlem Jon Lellenberg og redaktøren for *Baker Street Journal*, Philip Schreffler, og første bind er allerede udkommet.

For ikke paa nogen maade at staa tilbage for amerikanerne har Svend Ranild og jeg snakket om at faa et lignende

Vigtige væddeløb

Paa en herlig sommeraften tirsdag den 17. juli afviklede Aalborg Væddeløbsbane to af sine største væddeløb. Ærespræsident Henry Lauritzen havde traditionen tro udsat fornemme ærespræmier i *Professor Moriarty Memorial* og *Silver Blaze Sweepstakes*. Begge blev redet over 1850 meter.

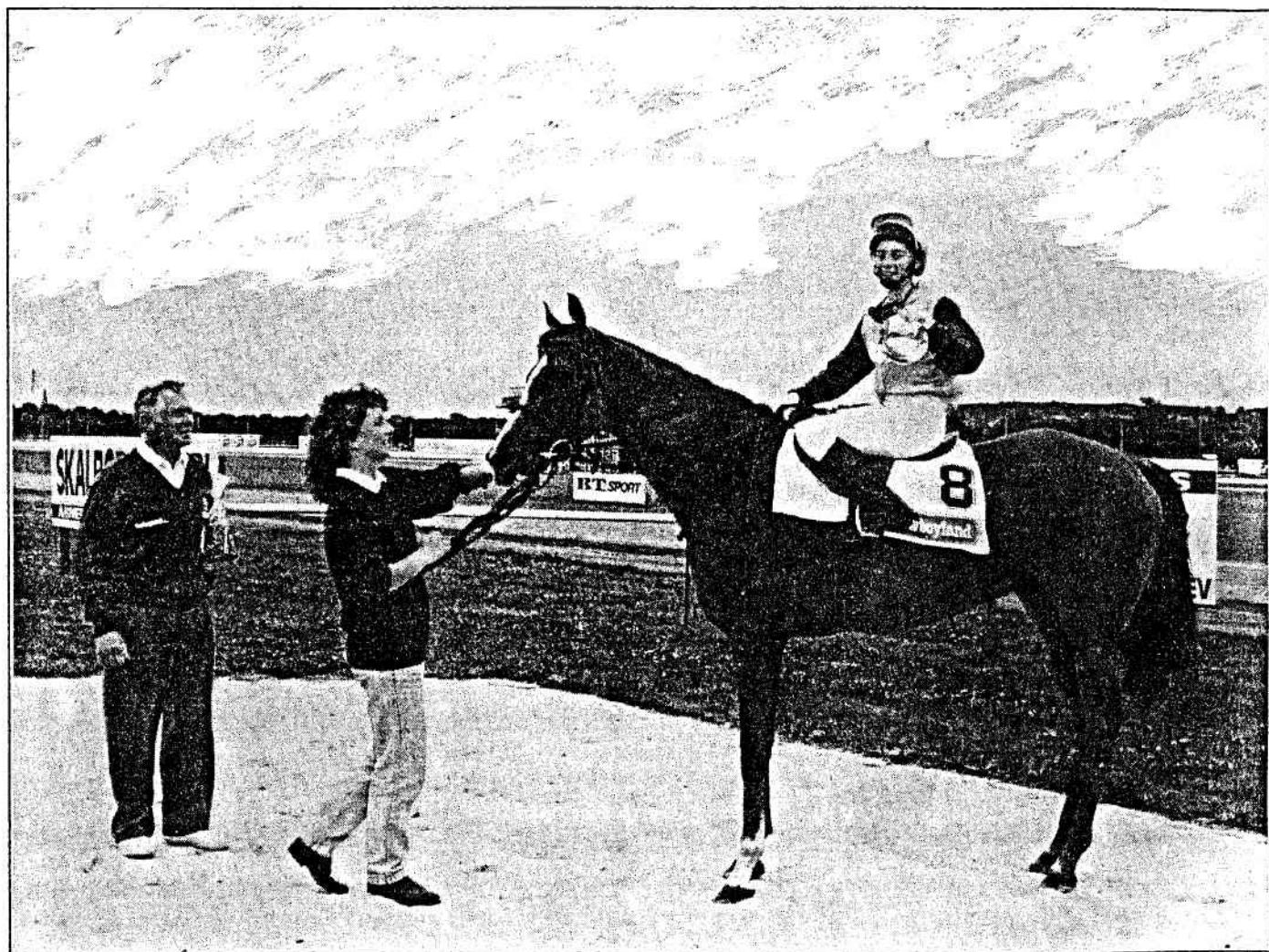
Engelske Stephen Byrne med den fireårige Nicke, søn af Le Bonheur, vandt *Professor Moriarty Memorial* med tre lette længder foran Black Delight. Nico blev nr. 3 før Weaver's Bay og Søde Louise. Rikke Brøndum er ejer af og træner af vinderen.

Rikke Jensen vandt aftenens hovedbegivenhed, *Silver Blaze Sweepstakes*, med Spotlight, der med hoved besejrede Tobias og Torben Juel Antonsen. Lilac blev nr. 3 før Sirea.

Vort medlem Peter Sørensen træner Spotlight, der ejes og er opdrættet af Peters far Olaf Sørensen.

Det siges, at vor Ærespræsident Henry var glad. Han havde placeret et påent beløb paa Spotlight i Toto'en i Aalborg.

Niels Billekop

The Tunnel Story Centenary

or

Quick, Watson, the Tube!

Den svenska Holmesianen Gösta Rybrant beklagade en gång den skriande bristen på hästdroskor i Stockholm. Själv har jag emellertid tagit konsekvenserna därav och utnyttjar numera tunnelbanan för att ta mig till och från mitt arbete i ett av bankpalatsen i Stockholms city.

En morgen när jag sålunda i lugn och ro är på väg in till stan med tåget kommer det plötsligt fram en *besserwisser*, vilken jag endast känner helt flyktigt. – Jaså, här sitter du och läser Sherlock Holmes i tunnelbanan, säger han och fliner fänigt. – Herre Jösses, vilken blasfemil tilfogar han sedan.

– Nothing of the sort, utropar jag och trycker snabbt ned honom på en sittplats där jag håller honom fast. – Hör här! Redan 1863 hade en mindre sträckning av världens första Underground Railway tagits i bruk i London och 1878 var man klar med The Inner Circle som vi nu kan trafikera när vi besöker staden. Vässerligen drevs tågen ännu med ångkraft och luften i tunneln var svår att andas men 1890 började tunnelbanan att elektrificeras. Då hade redan många

teatrar, restauranger och privatbostäder börjat använda elektriskt ljus. Därför är det naturligt för Mr Holmes och Dr Watson att utnytta tunnelbanan från Baker Street Station när de år 1890 i "Röda Ligian" startar den undersökning som så småningom leder till att The City and Suburban Banks tillgångar så underbart räddas. Dr Watson vittnar: "We travelled by the Underground as far as Aldersgate." Därför är det också naturligt för bankdirektören Alexander Holder, senior partner i Holder & Stevenson, Citys näst största privatbank, att använda tunnelbanan när han i "Beryllkronan" har bråttom att konsultera Mr Holmes på Baker Street. Han säger själv: "I came to Baker Street by the Underground."

Tåget saktar in. Jag lossar greppet om hans hals och som en sentida James Ryder smiter han slokörad ut genom vagnsdörren och försvinner i vimlet på perrongen.

Ted Bergman

Honoured Guests

On May 5th 1990 a special meeting was held in the *Sherlock Holmes Klubben i Danmark* in honour of two American guests.

Only a few members attended to greet Marina Stajic and Jean Grandinetti who are both ASHes¹.

After cocktails Marina graciously agreed to deliver the paper that made her an ASH – a paper on "What Mrs. Hudson Was Wearing – from Inside Out." Only few people outside ASH have ever heard this paper and the SHKIDs present were indeed lucky to be thus privileged, and we feel sorry for those not able to attend.

We are looking forward to seeing more of Marina if she'll be visiting Copenhagen again next summer.

Bjarne Nielsen

¹ ASH er det eksklusive, kvindelige modstykke til BSI. Forkortelsen staar for *The Adventuresses of Sherlock Holmes* – stiftet i 1968 som en reaktion paa *The Baker Street Irregulars*'s städige vægren ved at investituere (eller hvad det nu hedder) kvinder. (Red.)

Redaktøren, for en kort bemærkning

Everything comes in circles... Saadan sagde Holmes en gang. Og det er viise ord, som redaktøren nu er nødt til at gøre til sine.

Sidste aar omkring denne tid maatte jeg undskynde, at *Sherlockiana* havde ventet alt for længe med at udkomme. Nu er hjulet drejet en omgang rundt; mine børn har aabnet de første laager i aarets julekalender, og endelig har jeg fundet et pusterum, hvorfra jeg lige kan stikke hovedet frem og sige et beklemt undskyld til læserne og saa i øvrigt grave mig ned igennem papirbunkerne paa mit skrivebord for at producere det nummer af *Sherlockiana*, som bl.a. indeholder disse linier.

At bladet igen i aar har maattet vente alt for længe paa at se dagens lys skyldes en række udmatende tildragelser i den alternative virkelighed, som nogen kalder "det virkelige liv". Dem skal jeg passe paa med ikke at begynde at berette om hér. Saa fik dette aldrig en ende. Lad mig nøjes med at konstatere, at verden *vil* blande sig i selv de bedst lagte planer. Og lad os saa komme videre.

I sidste nummer (nr. 3/4, 1989) annoncerede vi, at *Sherlockiana* ville være det sted, hvor alle de kommende Sherlockianske hundred-aars-jubilæer fik et par ord med paa vejen. Ikke mindst nogle ord fra læserne, som stadig opfordres til at komme frem med, hvad de har paa hjerte.

I aar er det vigtigste jubilæum naturligvis hundredaaret for udgivelsen af Watsons 2. bog, *The Sign of the Four*, som blev trykt i *Lippincott's Magazine* i februar 1890.

Det ville have været dejligt, hvis der i dette nummer var blevet trykt nogle skelsættende forskningsresultater om dette værk. Men de aarsager, der har forhindret redaktøren i at faa bladet ud overhovedet, har naturligvis ogsaa sat en bremse for produktionen af saadanne artikler.

Saa lad mig blot sige hér, at hvis du ikke allerede i aar har fejret *De Fires Tegn*, saa brug juledagene til at genlæse bogen. Den fortjener det. Eller hold i det mindste 4 minutters pause i juletravlheden og send tankerne tilbage til de dystre begivenheder i Pondicherry Lodge, der kulminerede i aarhundredets baadjagt paa Themsen.

Redaktøren har modtaget et enkelt læserbidrag med relation til *Sign*, idet den flittige Verner Andersen har sendt det billede, der pryder denne side. Det er hans træffende bud paa en bobletekst til fotoet, som er blevet brugt i en ugebladskonkurrence.

Hvad der er sagt om *Sign* gælder ogsaa om de historier, der *udspillede* sig for 100 aar siden. Det drejer sig om "Blodbøgene" (april 1890), "De Rødhaaredes Forening" (oktober 1890) og "The Dying Detective" (november 1890). Jeg kan ikke overtale mig selv til at kalde sidstnævnte for "Sherlock Holmes paa Dødslejet", som den eneste danske oversættelse hedder.

I tilfældet *RedH* kan vi glæde os over, at Ted Bergman har sendt et lille stykke med inspiration i denne historie; men ellers har det knebet med kreative bidrag – ikke mindst fra redaktørens side.

Til gengæld er det heldigvis lykkedes os at faa fat i nogle vigtige aktstykker, der har stor betydning som kildemateriale til netop disse tre historier, og de er naturligvis trykt i dette nummer af *Sherlockiana*.

For nogle aar siden blev der i bagageopbevaringen paa Victoria Station i London (Brighton-linen) indleveret en gammel, rummelig dametaske af sort læder, som aldrig blev afhentet igen. Dens indhold er for nylig kommet i vor besiddelse. Hvordan det er sket, vil blive berettet ved en senere lejlighed.

Tasken indeholdt en blandet samling genstande, hvoraf flere tydeligvis havde feminine formaal; flere af disse var dog ikke fuldstændigt begribelige for et mandligt øje. De havde alle en del aar paa bagen. Desuden var der en pakke med papirer – de fleste tæt beskrevet med falmet, violet blæk. Haandskriften er gammeldags og fast, men umiskendeligt feminin.

Nogle af disse papirer er særlig interessante, da de bl.a. indeholder oplysninger, som godt kunne tyde paa, at de stammer fra en person, der paa en eller anden maade har været i forbindelse med Sherlock Holmes.

Hvem der ejer eller har ejet tasken kan ikke vides med sikkerhed. Det vides heller ikke, om taskens ejer og papirernes forfatter er den samme. Der staar ikke navn i tasken, og ingen af papirerne bærer underskrift.

Enhver har imidlertid lov til at drage sine egne slutsninger af et par suggestive ledetraade, som skal nævnes. For det første er bogstaverne *V. H.* indgraveret i taskens laassetøj. For det andet er de interessante papirer som nævnt beskrevet med *violet* blæk. Nogle af papirerne bærer overskriften "*J. R.'s jokes*". Det er en lille samling vittigheder om børn og hunde.

Igen: Enhver har lov at tænke sit. Selv kan jeg ikke lade være med at tænke paa, at Holmes' kønne klient i sagen om "Blodbøgene" hed Violet Hunter, at hendes arbejdsgiver hed Jephro Rucastle, at Rucastle var lidenskabeligt optaget af sin søn og sin hund, og at han underholdt Miss Hunter med at fortælle vittigheder i timevis.

Kan Violet Hunter ikke tænkes at have fyldt nogle ark papir med de af Rucastle's historier, hun kunne huske? Er det svært at tro, at skæbnen har villet, at disse papirer saa længe efter er havnet et sted, hvor man forstaar at værdsætte dem som enestaaende dokumenter fra periferien af Mesterens cirkler?

Under alle omstændigheder trykkes "J. R.'s jokes" i dette nummer af *Sherlockiana* som et apropos til hundredaaret for "Blodbøgene".

Og historien faar endnu et ord med paa vejen. Et par maaneder efter Miss Hunters kortvarige karriere som guvernante paa "Blodbøgene" paa mistænkligt favorable løn- og arbejdsvilkaar kunne man i avisen læse om et tilfælde af grov udnyttelse af en guvernantes arbejdskraft. Historien gav stof til et harmfuldt lejlighedsdig, "A White Slave", som blev trykt i *Punch* 21. juni 1890 – og altsaa nu i *Sherlockiana*. Det er særdeles illustrativt at sammenholde den stakkels Miss Harkers aarsløn paa £15 med Rucastle's generøse tilbud paa £120 om aaret.

Jeg tror, at de fleste læsere af "De Rødhåredes Forening" oplever Jabez Wilson som en hæderlig og sanddru person – lidt dum, maa ske; men absolut sandhedskærlig. Han er for dum til at kunne digte en løgn, kan man helt enkelt sige. For nylig er jeg imidlertid kommet i tvivl. Jeg har anet et glimt af en mere kompleks og sammensat person, end jeg tidligere har anset den rødhårede pantelaaner for at være. For hvorfor skulle han ellers fortælle den kolossale løgn, som jeg har fanget ham i?

Wilson fortæller som bekendt, at hans arbejde i foreningen bestod i at kopiere *Encyclopædia Britannica*. Da foreningen pludselig ophørte med at eksistere, havde han arbejdet i 8 uger; 4 timer om dagen. Med en arbeudsuge paa 6 dage giver det en samlet arbejdstid paa 192 timer. Om sin arbejdsindsats i de 8 uger siger han: "I had written about Abbots and Archery and Armour and Architecture and Attica, and hoped with diligence that I might get on to the B's before very long."

Den udgave af opslagsværket, det drejer sig om, er antagelig den monumentale 9. udgave i 24 bind, som udkom fra 1875 til -89. Bladrer man lidt i de første bind for at danne sig et indtryk af, hvad Wilson har været igennem, faar man en overraskelse. For hvad han hævder at have præsteret, er ganske enkelt umuligt. Det er svært at tro paa, at han overhovedet har været i et rum, hvor *Encyclopædia Britannica* har staet.

Hvis vi antager, at artiklen om Attica er det sidste, han har kopieret, kan vi beregne hans arbejdstempo. Artiklen "Attica" staar i bind III, side 57-60. "B" begynder paa side 173 i samme bind. Bind I og II indeholder henholdsvis 908 og 832 sider. Paa 192 timer har Wilson derfor kopieret 1800 sider ($908+832+60$). Det er 1 side paa ca. $6\frac{1}{2}$ minut.

I dette nummer af *Sherlockiana* er der trykt et uddrag af artiklen "Archery", for at læserne selv kan efterprøve Jabez Wilsons troværdighed. Frem med pen, papir og stopur og skriv siden af. Den indeholder stort set den samme mængde tekst som den tilsvarende side i originalen. Men denne side er ukarakteristisk ved at have saa mange billede. Paa 75% af alle siderne er der kun tekst, og paa de sidste 25% fylder illustrationerne betydeligt mindre end i det viste eksempel.

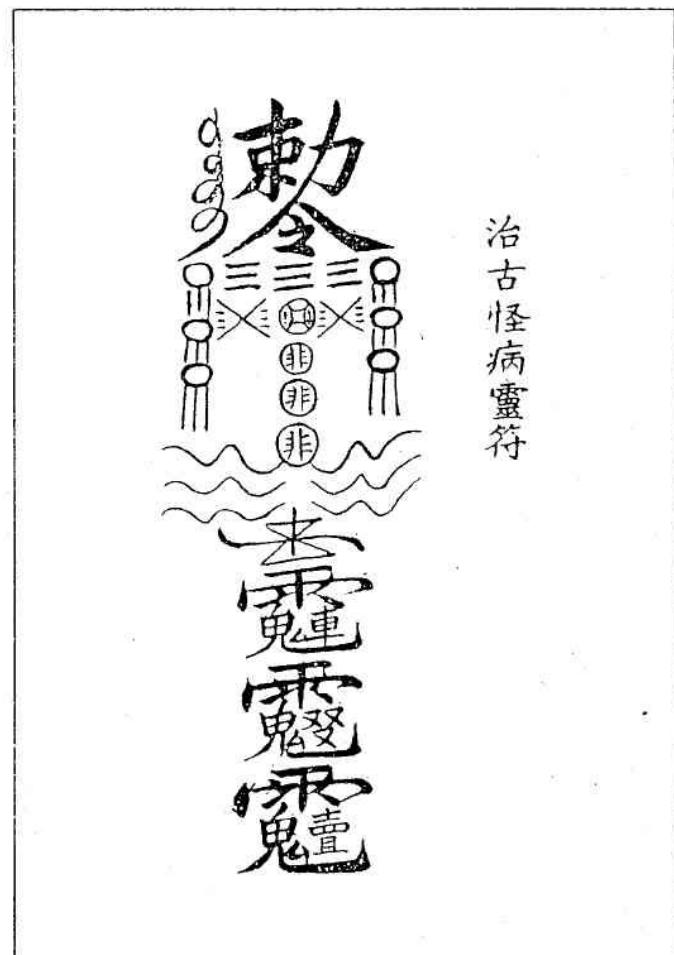
Og husk, at en forudsætning for, at beregningen holder, er det samme høje arbejdstempo i 4 timer uden pauser. I 8 uger. Og bid mærke i, at *Encyclopædia Britannicas* 9. udgave ikke indeholder artikler med titlerne "Abbots" og "Armour". I stedet er der artikler med titlerne "Abbot" og "Arms and Armour".

Skal man tro paa Jabez Wilson? Jeg har haft svært ved det, lige siden jeg har haft bindene A-ANA, ANA-ATH og ATH-BOI i haanden og har udført den ovenstaende beregning

og har konstateret, at jeg selv formentlig ville have brug for ca. 30 minutter til at afskrive en typisk side. Men hvorfor studerede tilsyneladende hverken Holmes eller Watson over Wilsons forklaring?

Og saa til *The Dying Detective*. En historie, der er blevet sorgeligt forsømt i litteraturen. Er det fortjent? Betenk dog, at historien baade rummer en af Holmes' allerbedste skuespilpræstationer og en af Conanens allermest afskyelige skurke, Culverton Smith. Men maa ske er det tanken om Watson, der gemmer sig bag sengen, der gør historien til én, man ikke glad bærer rundt paa.

Saa det kan være svært at finde spændende materiale om *Dyn*. Men ved taalmodigt research-arbejde er det lykkedes os at komme paa sporet af den usædvanlige genstand, som ses afbilledet her. Det er en gammel kinesisk talisman, som man mente kunne helbrede en patient, der var angrebet af *black Formosa corruption*; en af de sjeldne asiatiske sygdomme, Holmes nævnte for Watson.

Den medicinske talisman er saamænd blot et stykke papir, hvorpaar der er skrevet magiske tegn og trylleformularer. Hvis man skal rejse til Østen, kan det altsaa anbefales, at man f.eks. medbringer en fotokopi af denne side. Papiret skal hænges op i huset eller over indgangsdøren. I svære tilfælde kan papiret brændes, og asken blandes i patientens mad.

For hjælp til at finde den sjeldne genstand takker vi Henrik H. Sørensen, Østasiatisk Institut, Københavns Universitet, og Per K. Sørensen, Institut for Orientalsk Filologi, Københavns Universitet.

Det brev, hvormed Violet Hunter gör sin entré i Conanen ("Det er mig ganske overordentligt meget om at gøre at høre Deres mening om, hvorvidt jeg bør tage imod en guvernantestilling, som er blevet mig tilbuddt."), gav Holmes anledning til at frygte, at hans praksis var blevet "et bureau, der paatager sig at finde folks tabte blyanter eller at give gode raad til unge damer, der lige er sluppet ud af kostskolen".

Man frygter, hvad hans udbrud ville have været, hvis f.eks. Sir Eustace Brackenstall havde tøjlet sit temperament, ladet sin kone være alene med Jack Croker, og derefter havde opsøgt Holmes for at faa ham til at finde beviser til en skilsmissesag.

Ikke desto mindre maa man se i øjnene, at utroskab er og har været en af detektivbranchens faste indtægtskilder. Ingen vil mistænke Mesteren for at synke saa lavt; men at hans samtidige kolleger tog sig af den slags sager er givet.

En saadan skilsmisses-detectiv opræder paa den 100 aar gamle tegning fra *Punch*, "The Divorce Shop", som vi har trykt hér i bladet. Kunstneren er *Punch's* stjerne-cartoonist, John Tenniel, som idag er bedst kendt for sine illustrationer til *Alice i Eventyrland*.

Vi har ogsaa trykt referatet i *The Times* af en samtidig skilsmissesag. Et nøgternt referat af en banal historie. Men hvor maa den have sat fantasien i sving hos læserne. Havde Lord Torpichen ikke behandlet sin kone ordentligt? Eller var Lady Torpichen en tøfte? Var løjtnanten en yngre mand? Hvem havde tjenestefolkenes loyalitet? Hvem fik økonomisk udbytte af sagen? Og hvor maa det have været pinefuldt for de implicerede.

I1991 er der kun én historie, der kan fejre sit hundredaars-jubilæum. Hvis "fejre" da er det rigtige ord at anvende. Det drejer sig nemlig om "Det Afsluttende Problem" – den historie, som i december 1893 afslørede for en chokeret offentlighed, at Sherlock Holmes var død 2½ aar tidligere; i maj 1891. Men lad os bare fejre ogsaa dette jubilæum. Vi ved jo, at det ikke var sandheden, der dengang kom til offentlighedens kendskab.

Siden dengang er der mange, der har forsøgt at naa til bunds i, hvad der virkelig skete dengang ved Reichenbach-vandfaldet. Maaske vil vi overvære nogle flere forsøg hér i bladet i 1991?

I dette nummer kan vi, der var til stede ved Sherlock Holmes Klubbens Aarsmøde i januar, genkalde os det frydefulde chok, vi fik under Nils Nordbergs oplæsning af det manuskript, han foreslog at kalde *The Incident of the Dog*. Den tekst er den ultimative Reichenbach-gyser.

Og hér kommer et lille, utidigt quiz-spørgsmaal: I hvilken historie staar udtrykket "the incident of the dog"? Mens læseren overvejer svaret, bringer vi et billede af en hundehvalp. Den charmerende lille fyr er tegnet af Frederic Dorr Steele, som amerikanerne jo kender som *dères* største Holmes-illustrator.

Hvad var svaret? En cigar til de læsere, der ikke sagde *Silver Blaze*. For dér staar ordene "the curious incident of the dog" – som er tæt paa, men ikke godt nok. Nej, det er saamænd i *Løvens Manke*, man kan finde udtrykket. Se selv efter.

Vi maa heller ikke glemme, at det var i 1891, at *The Adventures* begyndte at udkomme. Og hvilken perlerække af historier var det ikke, der kunne læses i *The Strand Magazine* i 1891: "Skandale i Bøhmen" – "De Rødhæredes Forening" – "Et Forsvindingsnummer" – "Mysteriet i Boscombe-Dalen" – "De Fem Appelsinkerner" – "Tiggeren med det Vansirede Ansigt"! Enhver maa kunne finde mindst 2 eller 3 favoritter blandt de titler.

Andetsteds i bladet omtaler Bjarne Nielsen Sherlock Holmes Klubbens historieprojekt. Paa dette sted skal det nævnes, at Klubben netop er fyldt 40 aar. Det var den 5. december 1950, det stiftende møde blev holdt.

Fødselsdagen giver redaktøren anledning til at kaste et blik tilbage paa tiden lige før Klubben blev til, fordi det er dér, man skal finde en forklaring paa, at Klubben ogsaa kalder sig *The Danish Baker Street Irregulars*, selv om kun et absolut mindretal af medlemmerne kan sætte et *BSI* efter deres navn.

I 1950 havde A. D. Henriksen korresponderet med en række fremstaaende amerikanske sherlockianere. I løbet af efteraaret, da tanken om at grundlægge Sherlock Holmes Klubben var blevet meget stærk, havde A. D. faaet nogle opmuntrende meldinger fra USA, som støttede idéen. Edgar W. Smith meddelte bl.a.:

As I say, there are, right here in New York, a number of independent groups each serving – and serving well – their own several aims: The Pips, the Musgrave Ritualists, The Diogenes Club, The Three Students, etc. The B.S.I. gets along with them all, and holds its protective arm above them, and a new group in Denmark would mean much. Why not, for the purpose, take the name of the Irregulars themselves, or whatever the Danish equivalent is? Whatever you do, you may be very sure that you have our full blessing. The noble work you have done in the field of research and commentary testifies to that. – Please let me know what the next step is you take. All of us here will follow it with the keenest interest.

Og Jay Finley Christ skrev følgende:

Well, my good friend, I hope that I shall hear before too long of the founding of a new society in Copenhagen. I shall be much interested, too, to learn what name you choose for it – "It is a pretty little problem" – but you may be sure that you are free to be Baker Street Irregulars of Copenhagen, if you like.

Jeg er sikker paa, at historieprojektet vil klarlægge detaljerne nærmere. The world is now prepared.

The Agony Column

The Editor regrets that the present issue of *Sherlockiana* will be the only one published in 1990. The world will interfere in our best-laid plans, and this year the production plan for *Sherlockiana* was one such plan. Horace Harker would have understood.

J. R.'s Jokes

Two young girls returning from Sunday-school in a country town were discussing their progress in the shorter catechism.

"I'm past original sin," remarked the younger one.

The older immediately responded: "Oh, I am farther on than you, for I'm past redemption."

A mother for punishment made little Robbie, aged three years, go into the yard for a switch with which to whip him.

He remained out a long time, and on returning handed his mother a small pebble, saying:

"I touldent find no switch, muzzer, so I brought a 'ittle stun. I sought you might shrow zat at me."

"Name the domestic animals?" asked the teacher one afternoon, when she was giving her small pupils a quiz.

Philip frowned, sucked his pencil, and then manfully did as he was told.

"The cat, the dog, and the hired girl," he wrote in his big, round hand.

Johnny Williams had been "bad" again.

"Ah me, Johnny!" sighed his Sunday-school teacher, "I am afraid we shall never meet in heaven."

"What have you been doin'?" asked Johnny, with a grin.

Little Bessie: "Mamma, how'll I know when I'm naughty?"

Mother: "Your conscience will tell you, dear."

Little Bessie: "I don't care about what it tells me - will it tell you?"

Four-years-old Marjorie was saying her prayers not long since, when her little brother came slyly behind her and pulled her hair. Without moving her head she paused and said:

"Lord, excuse me a minute while I kick Ralph."

Harold, aged nine, came home the other day in such state as to cause great perturbation in the household.

"Mercy!" exclaimed his mother. "How on earth, Harold, did you manage to get your clothes so frightfully torn?"

Harold assumed a virtuous air. "Tryin' to keep a little boy from bein' licked," he explained.

"That was fine of you, Harold!" was the enthusiastic response of the parent. "And who was the little boy?"

"Me."

Marie had been naughty at the dinner-table and her mother had sent her into the next room to remain until she was sorry for her behavior.

Marie cheerfully complied. Making no expression of repentance after a suitable time had elapsed, her mother called from an adjoining room.

"Marie, dear, aren't you sorry?"

No answer. On a repetition of the question, however, Marie replied, with a sweet and patient dignity:

"Mamma, please don't ask me any more. I'll tell you when I'm sorry."

Little Eleanor listened while her parents discussed the high cost of living. The subject was frequently talked about during the meals, and the high price of meats was particularly referred to. Eleanor, "playing house" with the other children, also talked of "high prices" as she heard her father and mother talk.

One day her mother presented the family with a bouncing baby boy, and Eleanor was delighted. A neighbor was asking her about the new baby, and Eleanor said:

"The doctor brought him to us. He's awful big, too. Don't you think my mamma was good to buy such a big, fat baby when meat is so high?"

Eight-year-old Donald was usually restless in church, so his mother was doubly gratified one Sunday morning to see him sitting with clasped hands and bowed head throughout a lengthy prayer. When, later, she expressed appreciation of his attentive manner, the boy's face softened with a pleasant memory. "That fly," he chuckled, "walked in and out of my hands exactly two hundred and seventy times!"

Mother entered the room just in time to see four-year-old Verna knock her older brother down.

"Verna, how could you do such a thing!"

"The Lord gave me strength," Verna proudly replied.

Little Ada came in to her mother from her play, and asked:

"Have gooseberries any legs, mother?"

"Why, no, dear," replied the mother, "of course not. Why do you ask?"

Ada looked solemn as she raised her face to her mother's.

"Why, then, mother," she said, "I've been eatin' caterpillars!"

A mother who frequently went out to spend the day with her friends had been accompanied always by her seven-year-old son. One evening, on returning home very much bored with the day's experiences, he said to her:

"Mother, if you don't stop taking me around with you so much, people will think you have married a dwarf."

Mrs. Cronan heard her little grand-daughter, Margaret, crying as if in great pain, and hastened to the child.

"Why, dear, what is the matter?" inquired Mrs. Cronan. "Did you meet with an accident?"

"N-no, grandmal" sobbed Margaret. "It w-wasn't an accidental M-mother did it on p-purpose!"

A young fellow called on a dealer in dogs one day and said:

"I'm lookin' fer a certain kind of dog, but I don't know the name of it."

"Can you describe it?" asked the dealer. "I have nearly all kinds for sale."

"Well," said the young man, thoughtfully, "I want a kind of dog about so high and so long," as he designated the size. "It's a kind of greyhoun', an' yet it ain't a greyhoun', either, because his tail is shorter than any of th' greyhoun's, an' his nose is shorter, an' he ain't so slim round th' body."

But still he's a kind of greyhoun'. Do you keep any such dogs?"

"No, I do not," replied the dog man. "I drown 'em!"

A mother, hearing cries of distress from the nursery, hastened thither to find her youngest boy in "a state."

"James," she demanded of the older lad, "what's the matter with your brother?"

"He's crying," explained James, "because I'm eating my apple and won't give him any."

"Is his own apple finished?"

"Yes, ma'am; and he cried while I was eating that, too."

The lovely girl, having lingered a minute in her room to make sure that her skirt fitted to her entire satisfaction, descended to the parlor to find the family pet ensconced upon the knee of the young man caller, her curly head nestled comfortably against his shoulder.

"Why, Mabel," the young lady exclaimed, "aren't you ashamed of yourself? Get right down."

"Sha'n't do it," retorted the child. "I got here first."

Little Lilian had been taught to say her prayers each night at her mother's knee. One night, after she had finished, her mother asked her why she had not asked God's forgiveness for a special act of naughtiness.

"Why, mother," replied the little girl, "I didn't s'pose you wanted it mentioned outside the family."

"I wouldn't drink out of that cup," interposed little Johnny to the well-dressed young man who had been introduced to his sister the night before. "That's Bessie's cup and she's very particular who drinks out of it."

"Ah," returned the young man, draining the cup, "I feel honored to drink out of Bessie's cup. She is your sister, is she not?"

"Not much. Bessie is my dog."

A White Slave

[Miss HARKER took service as a day governess in a family at Stockton, at a salary of 25s. a month, coupled with the privilege of dining in the house. She found herself under the necessity of taking a lodging, the rent for which more than absorbed her modest stipend. She taught three children English and music. Afterwards a couple of infants were placed in her charge. Nor was this all, for when the servants left, the new governess had "to cook the dinner, wash the dishes, and clean the knives." After this she asked for a holiday, the result being that "she was shown the door." Thereupon she brought an action in the County Court for a month's salary in lieu of notice. Judgment for plaintiff with costs, payable forthwith. — *Daily News, June 12.*]

Poor Miss HARKER went to Stockton, to Stockton
on the Tees,
But not to make her fortune, or to loll at home
at ease;
She went to be a governess, and hoped, it would appear,
To board and lodge and dress herself on £15 a-year.

A lady once informed us how a lady can be dressed
As a lady all for £15, and in her very best;

But she never would have ventured to include in
her account
The lodgings and the breakfasts too for this immense
amount.

Now life may be a river, as Pactolus was of old,
Which brings you lots of water to a minimum of gold,
But sometimes it were better, when the water sinks so low
That it fails to turn your mill-wheel, if the river ceased
to flow.

So all day long with urchins three Miss HARKER toiled
in chains,
And she poured the oil of learning well upon their
rusty brains,
And she practised them in music, and she polished up
their sense
With the adverbs and the adjectives, and verbs in mood
and tense.

And they said, "She's doing nicely, we will give her
something more
(Not of money, but of labour) ere we show her to the door,
Why, we've got two baby children, it is really only fair
That Miss HARKER should look after them, and wash and
dress the pair.

"And, Miss HARKER, it will save us such a lot of trouble too,
If, when our servants leave us, they can leave their work
to you

So you'll please to cook our dinner, let your motto be
Ich Dien,
(No, no, you needn't thank us) and you'll keep our
dishes clean.

"And, of course, you'll do it daily — what was that you
dared to say?
You would like to rest a week or so, and want a holiday?
Who ever heard such nonsense? Well, there's one thing
we can show,
Not politeness, but the door to you — Miss H. you'd
better go."

So she went, but brought her action, and I'm thankful
to relate
That when the case was argued she hadn't long to wait.
"Costs and judgment for the plaintiff, the defendant's
case is fudge,
Pay her monthly wage, she's earned it and deserves it,"
said the Judge.

There be Englishmen in England, sleek men, and
women too,
Who tie their purse-strings tighter than tradition's
grasping Jew.
What care they for fellow-feeling, who for profit try to lure
Fellow creatures to their grindstone for the faces
of the poor?

And they set some wretched slave to work her fingers
to the bone,
Then sullenly deny her bread, or give at best a stone;
And after she has grubbed and scrubbed, they
insolently sneer
At one who dares to ask for rest on £15 a-year.

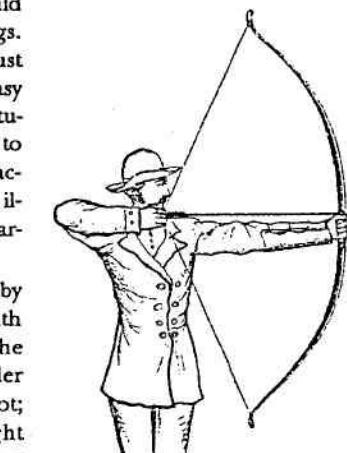
ARCHERY

Excerpts from the article in *Encyclopædia Britannica*, Vol. II (ANA-ATH), 1875

There is no "royal road" to archery, and more real progress towards proficiency in the bow may be gained in a few hours under the practical guidance of an adept in the art, than can possibly be imparted by all the treatises upon the subject that ever were written; yet, for those who would master the rudiments of the science, a few words may be useful upon what have ever been considered the "five points of archery," which Ascham in his celebrated work describes as "standing, nocking, drawing, holding, and loosing."

1. Roberts, in his *English Bowman*, remarks upon the difficulty of conveying by verbal description so accurate a representation as the pencil can give of an archer drawing his bow. It is a model of gracefulness, the attainment of which is so pointedly recommended by Ascham. Mr Ford in his disquisition, says the "heels should be about six or eight inches apart The feet must be flat and firm on the ground, both equally inclining outwards from the heels, the position of the feet being such that a straight line drawn from it would intersect both heels. . . . The knees must be perfectly straight, not bent in the slightest degree. . . . The weight of the body should be thrown equally on both legs. . . . In short, the footing must be firm, yet at the same time easy and springy, and the more natural it is the more likely it is to possess these qualities." The accompanying woodcut will best illustrate the attitude which an archer should assume.

2. To string a bow, take it by the handle in the left hand, with the flat side (or back) towards the wrist; place the horn of the under end in the hollow of the left foot; then put the palm of the right hand on the back of the upper end of the bow, below the loop of the string, with the thumb on the one side, and the forefinger bent on the other side of the bow, and with the left hand fixed as the fulcrum. Then with the right hand press the string upwards until it reaches the notch in the horn, and the bow is strung, and should exhibit a space of about $5\frac{1}{2}$ inches between the string and the interior of the handle.

"Honora Spencer (Mrs Sharpe), who wrote specially upon archery from a lady's point of view, in alluding to the stringing of the bow, remarks: 'Whilst the right wrist is pressing the bow downwards the other hand should be pulling your bow towards you, each hand with equal pressure, each hand with equal strength. At the same moment that you press and pull, you must use your first two fingers (of course of the right hand) in slipping the string into the groove for its reception.' Another mode is recommended, and we are told 'to press the thumb and forefinger closely against the sides of the bow, whilst you pull smartly at the handle.' This, I believe, is the accepted method among gentlemen; but a lady has

not often sufficient power in her thumb and forefinger to bend the bow and string it at the same moment; besides this, the pressing of the bow with the wrist is far more graceful for a lady. The same remark and advice apply to the unstringing of the bow, only that the string has to be slipped *out* of the groove. If you find, after some half-dozen attempts that this method of stringing strains neither the right nor left wrist, you may safely conclude that your bow is suited to your strength."

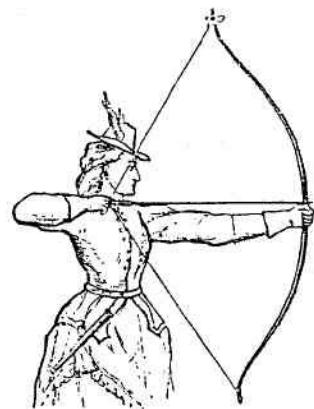
3. The bow being now ready to receive the arrow, the archer must "nock," or place it on the string at a spot prepared for it (which should be about $\frac{2}{3}$ ths of an inch above the upper end of the handle) with the guide feather furthest from the bow, catching the string with two or three fingers, and the arrow between the first and second.

4. He must then take a firm position with his left shoulder towards the target, turning his head only from his neck, and looking over his left shoulder. He must then raise the bow with his left hand, keeping the upper end inclined one or two degrees from his body, and with his right hand draw the arrow to the level of his chin, and below his ear, to which point the arrow should always be drawn while the left hand and arm should be elevated or depressed, according to the distance to be shot, or the strength of the bow.

5. When the arrow is fully drawn, dwell for a moment or two to steady the aim; then "quit" or discharge the arrow, by allowing the string to pass smoothly over the finger points without jerking. The position which a lady should assume whilst in the act of discharging her arrow is illustrated by the annexed figure, the correctness of which might have been increased by the elbow of the left arm, in which there should not be the slightest bend, being held straighter.

Except for line there is no accepted theory of taking aim. Due regard must be paid to the weather. When it is calm, the archer must fix the position of the target in his vision, and experience will soon tell him how to find the line and degrees of elevation. In wind, the line and degrees must be varied to suit the conditions of the atmosphere; in a cross wind there must be an adaptation to the direction of the wind; whilst in an up and down wind more or less elevation must be taken according to the strength of the current.

The following is a summary of points well worthy of being remembered by every shooter: Have the string straight on your bow. Always nock on the same place. Place the arrow over the string, not between it or the bow. Do not have the arrow too tight on the string. Draw slowly and evenly. Turn your elbow a little upwards. Slant the bow a little to the right. Always draw the arrow the same length. Draw a little below the right side of the chin. Always, while drawing, keep the elbow of your right arm level with the shoulder. Keep the "point of aim" always directly in view. Look along the whole length of the arrow. Be careful to point it perfectly straight. Do not shut the left eye; yet do not aim with it. Make the left arm always that by which you change the elevation. Do not hold the bow long fully drawn. Never let the fingers of your right hand follow the string. Do not jerk, but loose smoothly. Be certain that your bow-arm does not move when loosing.

The Divorce Shop

Private Inquiry Agent: "Want a divorce, Sir? Certainly, Sir, - certainly!
Any evidence you may require ready at the shortest possible notice!!"

Punch, or the London Charivari – January 11, 1890

The Torpichen Divorce Case

Yesterday, in the Court of Session, Edinburgh, evidence was led before Lord Tryner in the action by Lord Torpichen, Calder-house, Mid Calder, against Lady Torpichen, his wife, of 124, Ebury-street, London, for divorce on the ground of adultery. The Dean of Faculty (Mr. J. B. Balfour) and Mr. Low appeared for the pursuer; and Sir Charles Pearson and Mr. Sym for the defender.

Sir Charles Pearson said that he did not think he would trouble the Court with cross-examination of the witnesses.

Lord Torpichen said he was married to the defender on the 25th of May, 1881, at Gibraltar. From that time until the events of last autumn transpired they lived together as husband and wife, and four children had been born of the marriage. In 1883 they took Dunchurch-lodge, near Rugby, where they lived till recently.

On August 17 last, on his return to Dunchurch from Scotland, he found that his wife was from home. She came back on the 20th of August. A few days later he left his family at Llandudno and returned to Dunchurch. He received an anonymous letter on the following morning mentioning something about his wife and a lieutenant. The letter told him to ask the porters, cabmen, and others at Rugby Station.

On the 5th of September he went up to Dunchurch village after the packing. On that occasion the landlord of one of the inns there called his lordship's attention to a cheque which he had received from an officer in the York and Lancaster Regiment, which cheque had been returned dishonoured; the cheque was that of Lieutenant Lynch-Blosse, who was an officer in the regiment.

On the 17th of September he was summoned by his wife's mother to Llandudno, and as a result of what took place there his wife went to her father's house near the Crystal Palace, where he met her. She made a verbal confession. Although she had not confessed actually to living with Lieutenant Lynch-Blosse in London from the 12th to the 20th of August, that had been the subject of which witnesses had been complaining, and it was that charge which he then made against her. Here witness identified a photograph as that of Lady Torpichen.

A private in the regiment deposed that Lieutenant Lynch-Blosse had been absent from his regiment since about the middle of August.

Evidence was then given in support of the pursuer's averments by some of the servants in the family.

Hugh Rose said he let lodgings at 97, Mortimer-street, Cavendish-square. A gentleman and lady, calling themselves Captain and Mrs. Baillie, came about August 12 and occupied a drawing room, with bed room communicating. They lived as man and wife for some days.

Being shown a photograph, witness identified it as that of the lady known to him as "Mrs. Baillie," but he said he could hardly swear as to another photograph shown him as being that of "Mr. Baillie." It was not Lord Torpichen who stayed with "Mrs. Baillie." After "Captain and Mrs. Baillie" left the house a piece of notepaper, bearing the Torpichen crest, and a hatbox, bearing the initials "E.F.L.B." were found in the rooms occupied by them. This evidence was confirmed by the housemaid in the employment of Mr. Rose.

Sir Charles Pearson moved that his Lordship find the case not proven, on the ground that, where the defender could

be compelled to come to the Court for identification, a photograph was not sufficient.

Lord Tryner said his view was that where a defender did not attend after due citation a photograph was sufficient proof. He gave decree of divorce.

On the motion of Sir Charles Pearson, Lord Torpichen was ordained to pay the defender's expenses so far as not already paid.

Times, January 25, 1890

The Incident of the Dog

redigert og oversatt
av
Nils Nordberg

Så er det hele over. Vi gikk opp til fossen i ettermiddag. Ryktene overdrev ikke; det er i sannhet et fryktelig sted. Vannmassene som hadde svummet opp av snesmeltingen styrter ned i en uhyre avgrunn, og derfra ruller skummet til værs som røken fra et brennende hus. Kløftene som elven hvirvler ned i er et umåtelig svelg, kranset av glinsende, kullsorte klippevegger, og smalner til en skummende kokkende bunløs gryte som stadig bobler over og jager flodmassen videre over sin takkete kjeve. Det lang slep av grønt vann som stadig fråder til værs kan gjøre tilskueren fullstendig svimmel med sin evig hvirvlende og tordnende dans.

Der var hugget en sti i fjellet halveis rundt fossen, slik at man kan få uhindret utsikt, men den ender blindt og man må gå tilbake samme vei som man kommer. Vi skulle akkurat til å gå da gutten kom løpende og gav meg brevet.

Det var skrevet på hotellets brevpapir. Jeg kikket fort igjennom det og utbrøt:

– Jeg må tilbakel! Det er en engelsk dame på hotellet som er blitt syk – lungetuberkulose.

– Hvem har skrevet brevet? spurte han langsomt.

– Verten.

– Så er det nok best du går, sa han. – Jeg venter her.

Det var ikke lett å beherske seg da vi tok farvel, jeg leste så altfor tydelig av ansiktsuttrykket hans hva han tenkte, selv om han roser seg av å ha et uutgrunnelig minespill. Jeg snudde meg fort og begynte å gå nedover. Gutten fra hotellet var for lengst over alle hauger. Jeg vendte meg om bare en gang før jeg rundt klippeveggen som stengte utsikten mot fossen. Han stod med hodet bøyet og stirret ned i skumhvirlene.

Jeg gikk raskt nedover. Det var en fin klar dag, og mørket ville heldigvis ikke falle på før om tre-fire timer. Jeg minnes hvordan landskapet videt seg ut foran mitt blikk, løvtrærne som badet i vårens første grønskimmer, og kontrastene mellom de grønne og de funklende fjelltoppene hvor vinteren fortsatt vaglet som mektige hvite rovfugler.

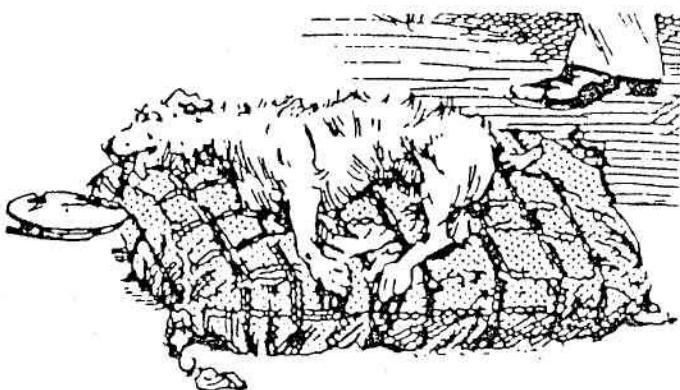
Men det er meget som står uklart for meg. Hva følte jeg der jeg vandret avgårde? Uvisshet? Spenning? Angst? Alt dette og kanskje ingen ting. For den saks skyld vet jeg ikke hvorfor jeg sitter og skriver ned disse linjer, som ingen noen sinne må få se. Jo forresten, det vet jeg. Når en ting er over er det som den aldri har eksistert. Det er satt sluttstrek for noe som har fylt min tilværelse i ti år, i det siste til randen av mitt vesen. Nå er det borte, men jeg må ha tid til å venne meg til det. Og i sted følte jeg det som et tomrom, et vakuum hadde oppstått i sinnet. Med en risling av angst tenkte jeg: Nå klapper veggene sammen! Derfor begynte jeg å skrive.

Og samtidig: Noen må jeg betro meg til, jeg kan ikke bære det alene. Så får det bli dette hvite papiret foran meg. Efterpå skal jeg brenne det.

Jeg fortsatte nedover i samme raske fart – fem, i høyden ti minutter. Så stoppet jeg, trakk pusten dypt og stirret spent

oppover veien mot fossen. Den forsvant inn mellom bartrær, men jeg kunne likevel se et godt stykke. Det kom ingen. Jeg ventet kanskje fem minutter, så begynte jeg å gå oppover igjen.

– Hvor begynte det hele? Det var i mine tanker på tilbaketuren. Men jeg visste det jo hva som var utgangspunktet. Det som måtte være starten på det hele.

Jeg hadde en bulldoghvalp da vi flyttet sammen. I månedeene som var gått siden jeg kom tilbake til gamlelandet, mens jeg satt på det triste værelset i en vinterkold storby, ensom, venneløs, fortsatt syg og avkreftet og temmelig bitter, var hvalpen min eneste omgangsfelle og kamerat.

Han kom ikke med noen innvendinger mot å ha et dyr i huset. Jeg hadde desuten godtatt alle hans unoter, som med respekt å melde, ikke var så rent få. Det var dessuten et snilt og renslig dyr hvis nærvær man knapt merket.

Jeg kunne ha godtatt det han gjorde, som jeg godtok så meget i de følgende år, hvis det ikke hadde vært for hans koldblodighet, den totale mangel på noen form for anger eller ruelse.

Det skjedde i april, litt over tre måneder etter at vi var flyttet inn. Jeg hadde vært ute hele dagen for å ordne noen affærer i forbindelse med min krigspensjon, og kom hjem ganske sent.

– Hvor er han?

Han hevet blikket langsomt fra den svære folianten han hadde sittet med nesen i.

– Hvor er hvem?

– Hunden.

– Å den. Han begynte å lese igjen som om emnet var uttømt. Jeg kremet utålmodig. Så sukket han og sa:

– Det var et forsøk det hastet med. Dessverre hadde jeg ikke tid til å skaffe ny forsyning av de musene jeg vanligvis benytter.

Det gikk koldt gjennom meg.

– Hva skjedde?

– Prøven var positiv. Det var gift.

– Ja, men hunden?

– Den døde selvsagt.

Hva jeg ennå ikke riktig forstår er at jeg ikke foretok meg noe som helst, – slo ham ned, i det minste gikk min vei. Man må ha kjent ham for å forstå den merkelige makt han hadde over sine medmennesker, dette ubetvingelige vesen som reduserer enhver annen til en fumlende idiot. Jeg ble rolig sittende, svelget det i meg, akkurat som jeg gjennom år svelget alt mulig annet fra hans side; hans konstante selvhevdelse, som alltid krevet beundring for alt han sa og gjorde, den totale mangel på forståelse for andre menneskers følelser, hans ondskapsfulle humor som rammet alle unntagen ham selv. Ja, la meg like godt ta med uvanene hans også, det evinnelige rot av piper og papirer, humørsyken, fiolinien ... Ja og så giften.

Giften. Den var et våpen jeg kunne brukt mot ham, særlig ettersom han tvang meg til å bli sin medviter og medhjelper i det avskyelige misbruket. På få måneder kunne jeg ha gjort ham til et lallende vrak. Men det passet meg ikke, for på det tidspunkt hadde jeg fattet andre planer.

Jeg tiet, jeg tok aldri åpenlyst igjen. Men hunden og jeg var åndsfrender. Jeg sikter ikke bare til hundens evne til å vise trofasthet, vennskap og beundring, samme hvor slett den blir behandlet. En buldog, når den først biter seg fast, slipper ikke taket. Jeg hadde bitt meg fast, og holdt. Og nå gjenstod bare det endelige.

Jeg stanset et øyeblik like ved der hvor stien svinger rundt klippen og bort mot fossen, og stakk hånden i lommen. Jeg drog pusten tungt – min overflødige kilo kunne merkes – og den gamle skaden i benet også.

Så rundet jeg svingen.

Han stod nesten som da jeg forlot ham, men nå med hevet hode. Den karakteristiske ørneprofilen tegnet seg mot vannslepet.

Han hørte meg nesten i det samme og vendte seg brått, med spente muskler. Så sank armene ned og han utbrøt:

– Er du tilbake alt?

– Ja, svarte jeg. – Jeg gikk ikke ned til hotellet.

Han smilte svakt

– Du skjønte altså at brevet var falskt.

– Jeg visste at det var falskt.

Han rynket brynene, liksom spørrende, så smilte han igjen.

– Likevel må du gå, sa han.

Jeg ristet på hodet. Nå stod jeg bare fire skritt fra ham.

Han trådte et halvt skritt frem og løftet hånden som for å legge den på skulderen min.

– Kjære venn, sa han, – jeg verdsetter din trofasthet. Men dette ene må jeg utføre uten hjelp fra deg. Vi har stevnet møte her i dag han og jeg, til det siste endelige oppgjør. Brevet som skulle narre deg bort var hans utfordring.

Jeg hadde glemt hvor sjammerende han også kunne være, hvilken tone av ekte omsorg og varme som iblandt kunne klinge i stemmen hans og var stikk motsatt av hans vanlige koldbladige hensynsløshet. For ikke å bli svak, sa jeg fort:

– Han kommer ikke.

– Hva mener du med det?

– Han kommer ikke. For han eksisterer ikke. Du har vært jaget gjennom halve Europa av et fantom, en mann som ikke finnes.

Han var blitt svært alvorlig.

– Jeg tror du er gal, sa han på sin roligste, mest konstaterende måte. – Jeg har sett ham, snakket med ham.

– Med en skuespiller, ja.

Han stirret lenge og forskende på meg. Men nå vek jeg ikke unna for blikket fra de isgrå, dyptliggende øyne.

– Kjære venn, sa han omsider. – Jeg har gjort en stor feil. Jeg skulle aldri ha tatt deg med på denne ferden. Det er blitt for meget for deg. Jeg forsikrer deg, han eksisterer, – ja mer enn det, han er forbrytelsens Napoleon. Husker du ikke hvordan han prøvde å drepe meg –

– Først med en taksten, så en løpsk vogn, så tre slåsskjemper. Ja akkurat. Tror du ikke at et forbrytersk geni ville tenkt ut noe mer effektivt og sinnrikt? Hensikten var ikke å drepe deg selvagt, bare å få deg til å flykte. Du flyktet, og nå er vi her.

Stadig dette uforstyrrelige vennlige og overbærende smil.

– Og siden han ikke eksisterer – hvem står så bak, hvem leder denne enorme liga som kontrollerer hele Londons underverden?

– Jeg! svarte jeg.

Dette gjorde ham taus. Han stirret på meg. Så lo han kort og vantro.

– Dul sa han bare.

– Ja – jeg. Nå følte jeg meg dødsens kold og rolig. – Jeg er forbrytelsens Napoleon. Jeg har bygget opp ligaen. Jeg organiserer – for å bruke dine egne ord – ”halvparten av alle onde gjerninger og det meste som forblir uoppdaget i hele byen.”

Han smilte bredt. Jeg fortsatte:

– Hvem hadde bedre anledning? Gjennom deg fikk jeg skaffet meg de kunnskaper som trengtes, kontakter innen forbrytermiljøet. Gjennom deg holdt jeg meg informert om hva Scotland Yard visste. Jeg visste selvagt hele tiden hvor langt du var kommet, kunne treffe de rette disposisjoner. Jeg satt ti skritt fra deg og organiserte det hele. Men for

at du aldri skulle mistenke meg, skapte jeg et fantom, den angivelige leder, det matematiske og kriminelle geni professor Moriarty. Jeg gjorde ham til din onde tvillingsbror, for bare hvis du oppfattet ham som din likemann ville du tro på ham.

Tok jeg feil, eller var det et øyeblikks usikkerhet å spore i det smale ansiktet og de sammenknepne øynene?

– Nå, men vi sprengte jo banden til slutt, sa han. – Alle hovedmennene unntagen lederen ble tatt i det øyeblikk vi forlot England.

– Ja, svarte jeg. – For jeg lot det skje. Organisasjonen hadde utspilt sin rolle. Jeg stod nå foran mitt egentlige mål.

– Og hva skulle så det være? spurte han og humret.

– Elementært, min kjære Sherlock Holmes, sa jeg. – Det er å drepe deg.

Han sperret opp øynene, men ikke i frykt. Han brast i latter. Han gned seg i hendene og hikstet. Hele den magre kroppen ristet av latter. Aldri har jeg sett ham så lystig.

– Drepe megl gispet han. – Drepe megl Ved alle guder, mannen har jo humor. Min kjære Wat –

– Voff voff, sa jeg, drog min gamle tjenesterevolver opp av lommen og trakk av.

Det var verdt det hele. Det var verdt ti års ydemykelse og overgrep – alt fikk sin lønn ved det ansiktsuttrykk Holmes satte opp da jeg skjøt ham¹. Det var ikke redsel nå heller, snarere en slags forbløffelse, blandet med – raseri? Jeg skjøt ham tre ganger før han tumlet over kanten, og ansiktet beholdt det samme uttrykk helt til det hvite skummet lukket seg over ham, dypt der nede.

Og nå har jeg ordnet alt annet. London har fått beskjed om sitt store tap, at oppdageren Sherlock Holmes er gått bort. Jeg har også telegrafert til min elskede, tålmodige hustru at jeg snart kommer hjem – for godt.

Mine spor er dekket, og har jeg sjusket noe sted så vil nok dr. Doyle, den godviljens mann, sette kronen på verket. Han er nå i full gang med en serie noveller som skal begynne i *The Strand Magazine* i juli. Redaktøren sier de vil bli årets sensasjon innen kriminalitteraturen. Med tanke på de to små romaner dr. Doyle tidligere har skrevet og deres beskjedne frengang, er jeg skeptisk. Men dersom det går bra, kan det jo hende at jeg før eller siden lar dr. Doyle fortelle om det siste oppgjør mellom Sherlock Holmes og professor Moriarty, en tvekamp som endte, for begges vedkommende, i dypet av Reichenbachfossen i Sveits!

Jeg har skiftet mening. Jeg vil ikke brenne dette skriftstykket. Jeg tar vare på det, og kanskje blir det funnet en dag om hundre år da Holmes og jeg er glemt og det som står her ikke lenger kan skade noe levende menneske. Men for at det ikke skulle være tvil om hvem som har utført og nedtegnet alt som her beskrives, signerer jeg likevel hermed,

Meiringen, Sveits, 4. mai 1891

John H. Watson, dr. med., tidl. Indiske Armé.

¹Kan det være rigtigt, at en af de mest uforglemelige scener i Conanen – dér hvor Watson opdager hjertet indeni den tænkende maskine Holmes, da han ligger saaret af Killer Evans' revolverkugler – i virkeligheden er løgn og forbandet digt, inspireret af den hændelse, den bestyrte læser netop overværer. Husk disse linjer fra "De Tre Garnideb'er": "Det var saaret værd – ja, det var mange saar værd – at mærke det dybe venskab og den kærlighed, der laa bag denne kolde maske. De klare, haarde øjne var sørørt et øjeblik, og de faste læber dirrede. For første og eneste gang fik jeg set et glimt af et stort hjerte foruden den glimrende forstand. Alle mine mange aars ydmyge, men oprigtigt hengivne tjeneste fik sin løn i dette øjeblikks afsløring." (Red.)

Sherlogik

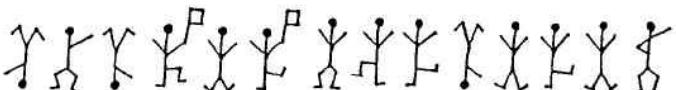
D e omstændigheder, som har forsinket *Sherlockiana* i aar, har ogsaa gjort det vanskelig for redaktøren at faa tid til at opsøge de kontakter i den Baker Street'ske alternative virkelighed, der fra tid til anden har leveret oplysninger og materiale til bladet.

Det har saaledes været umuligt at komme i forbindelse med kilden til de Watson'ske manuskripter, der har været offentliggjort under ovenstaaende titel. Det beklager vi. Men vi kan hér meddele, at vi er bekendt med, at der eksisterer flere manuskripter, der vil kunne trykkes i serien *Sherlogik*, og at vi vil forsøge at faa fat i flere af dem saa hurtigt som muligt.

Læserne skal imidlertid ikke snydes for at faa lov til at tænke sig om. Ved en senere lejlighed vil det maaske blive berettet, hvordan redaktøren for en aften fik opfyldt drømmen om at være Sherlock Holmes. Den kriminalgaade, som han var indblandet i, kan læserne nu faa lov til at kaste et udforskende blik paa.

Det drejede sig om en mordgaade. Offeret hed Bent Bøvert. De øvrige implicerede i sagen hed Anja Ankelballe, Elvira Elverhøj, Godfred Gammelgård, Gyda Gokkefår, Kaj Krumtap og Ulla Underbo.

Denne gaade skulle løses af nogle hold af amatørdetektiver. Et af de vigtige spørgsmaal, som detektiverne skulle svare paa, var naturligvis, hvem der myrdede Bent Bøvert. De hold, der opsøgte Sherlock Holmes for at faa hjælp, fik som afskedsgave udleveret en lap papir med den besked, at sedlen nok var det mest direkte indicium, de ville faa fingre i. Paa sedlen var der kun denne tegning:

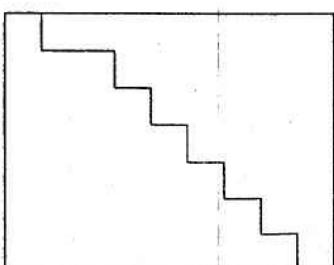
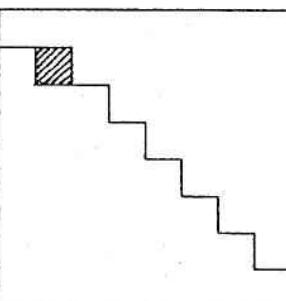

Som sherlockianer har man naturligvis et lille forspring ved tydningen af, hvad de dansende mænd signalerer. Men prøv at læse, hvad der staar, uden at ty til bogreolen. Og kontrollér saa tydningen *bagefter*.

* * * * *

O pgaven i sidste nummer af *Sherlockiana* bestod i at hjælpe Mrs. Hudson med at faa noget fornuftigt ud af et tæppe, som Lestrade havde klippet hul i. Det kvadratiske tæppe skulle deles i saa faa stykker som muligt, som kunne samles til et nyt, rektangulært tæppe.

Den optimale løsning er at skære tæppet i 2 stykker efter den opskrift, der er vist paa diagrammet til venstre. De to stykker kan nu samles som vist paa diagrammet til højre. Enkelt, elegant, og – elementært.

The Fezal Bulletin

• Den 25. januar fyldte Tage la Cour 75 år. I den anledning blev han udnævnt til æresmedlem af Sherlock Holmes Klubben. Desuden fik han en køn publikation i haanden, nemlig *Sagen om de Forsvundne Papirer*, en kriminalhistorie, hvor Tage selv spiller en afgørende rolle. Bogen er skrevet af Bjarne Nielsen, illustreret af Henry Lauritzen og trykt af Arne Gullander, som en gave fra de tre.

Når det nævnes, at de "forsvundne papirer" stammer fra bankfirmaet Cox & Co., kan man forstaa, at den fine gave nok vil blive eftertragtet af Sherlockianere. Det skal ogsaa nævnes, at Bjarnes detektiv hedder Charlotte Holm. Men ikke man kan formode, at hun er en fjern slægtning til Storm P's store detektiv Charles Holm?

• Henry Lauritzen er ikke længere saa aktiv med tuschpennen; men han er glad for at have signeret denne tegning i 1990. Hanne Rieck Sørensen er en af de gode venner, Henry aldrig tidligere har tegnet. Nu er det altsaa sket, og Hanne kan ikke længere sige beroligende til sig selv, at Henry har forskaanet hende for at se sig selv i karikatur.

• I litteraturen om Sherlock Holmes støder man uundgaaeligt paa de praktiske forkortelser af titlerne i Conanen, som Jay Finlay Christ opfandt, og som tryktes første gang i hans banebrydende *Irregular Chronology*.

I *Sherlockiana* anvender vi ogsaa i stor udstrækning disse forkortelser. Da det maaske ikke er alle læserne, der har de 60 bogstav-klodser stillet rigtigt op for det indre øje, yder vi her den læserservice at trykke en nøgle over forkortelserne.

Abbe	<i>Abbey Grange</i>	Musg	<i>Musgrave Ritual</i>
Bery	<i>Beryl Coronet</i>	Nava	<i>Naval Treaty</i>
Blac	<i>Black Peter</i>	Nobl	<i>Noble Bachelor</i>
Blan	<i>Blanched Soldier</i>	Norw	<i>Norwood Builder</i>
Blue	<i>Blue Carbuncle</i>	Prio	<i>Priory School</i>
Bosc	<i>Boscombe Valley Mystery</i>	RedC	<i>Red Circle</i>
Bruc	<i>Bruce-Partington Plans</i>	RedH	<i>Red-Headed League</i>
Card	<i>Cardboard Box</i>	Reig	<i>Reigate Squires</i>
Chas	<i>Charles Augustus Milverton</i>	Resi	<i>Resident Patient</i>
Copp	<i>Copper Beaches</i>	Reti	<i>Retired Colourman</i>
Cree	<i>Creeping Man</i>	Scan	<i>Scandal in Bohemia</i>
Croo	<i>Crooked Man</i>	Seco	<i>Second Stain</i>
Danc	<i>Dancing Men</i>	Shos	<i>Shoscombe Old Place</i>
Devi	<i>Devil's Foot</i>	Sign	<i>Sign of the Four</i>
Dyin	<i>Dying Detective</i>	Silv	<i>Silver Blaze</i>
Empt	<i>Empty House</i>	SixN	<i>Six Napoleons</i>
Engr	<i>Engineer's Thumb</i>	Soli	<i>Solitary Cyclist</i>
Fina	<i>Final Problem</i>	Spec	<i>Speckled Band</i>
Five	<i>Five Orange Pips</i>	Stoc	<i>Stockbroker's Clerk</i>
Glor	<i>Gloria Scott</i>	Stud	<i>Study in Scarlet</i>
Gold	<i>Golden Pinco-Nez</i>	Suss	<i>Sussex Vampire</i>
Gree	<i>Greek Interpreter</i>	Thor	<i>Thor Bridge</i>
Houn	<i>Hound of the Baskervilles</i>	3Gab	<i>Three Gables</i>
Iden	<i>Case of Identity</i>	3Gar	<i>Three Garridebs</i>
Illu	<i>Illustrious Client</i>	3Stu	<i>Three Students</i>
Lady	<i>Lady Frances Carfax</i>	Twis	<i>Man with the Twisted Lip</i>
Last	<i>His Last Bow</i>	Vall	<i>Valley of Fear</i>
Lion	<i>Lion's Mane</i>	Veil	<i>Veiled Lodger</i>
Maza	<i>Mazarin Stone</i>	Wist	<i>Wisteria Lodge</i>
Miss	<i>Missing Three-Quarter</i>	Yell	<i>Yellow Face</i>

• For tiden sender Radioteatret en lille serie dramatiseringer af Mesterens bedrifter med Hardy Rafn og Jesper Langberg. Sidst var det *Twis*, der blev sendt i æteren, under titlen *Manden med den Skæve Mund* – nok den danske titel, der kommer tættest paa den engelske. Tidligere oversættelser har været de misvisende *Tiggeren med det Vansirede Ansigt*, *Tiggeren med den Kløvede Læbe* og *Manden med Hareskaret*. Forslag til en privat julekonkurrence: Opfind den perfekte danske titel til *Twis*. Glædelig jultid!

